nail soez'n

KEI-NUMMER

Drie-wekelijks Periodiek van de Groninger Studentenbond. Jr.gang 8/Nr.8/15 - 8 - 1979./50cent . abonn.: zie colofon

De koorts van alle dag

Verzuipen

door bert meijberg

Wat je van een kamer kon verlangen was, dat je er fatsoenlijk moest kunnen zitten. Ook met gasten. En ruimte om troep te maken. Die moest je ook hebben. En je moest eigenlijk ergens kunnen lopen, de benen strekken, binnen dus, bij jezelf thuis. Maar van het kastje naar de muur en terug... dat was alles en dan hoef je ineens een heleboel dingen niet meer zo nodig. Daar word je klein van. Op den duur. Van dat zitten.
Na twee dagen kon je alle wanden vlekkeloos in kaart brengen:
de kale plekke van de afgerukte cellotape, de spijkers los in de kalk, de haastige boekenplank en dat uitgesleten vette vlak, daar waar de deurknop de muur raakte als de deur openstond en de kamer nog kleiner leek, hoewel je dan zo op het trappengat kon kijken.
Je kon natuurlijk overal affiesjes overheen plakken, maar daar werd je na een tijdje... want affiesjes tegenwoordig, je had van die schreeuwerige dingen om duidelijk te maken dat het niet goed zat met de wereld of Groningen, vette letters, schots en scheve woorden en altijd de plaats en het tijdstip van de samenkomst duidelijker aanwezig dan het doel. Of van die reproducties, het rood te rood, het geel te geel, het zwart te grijs en altijd net even anders dan in het echt, omdat het dan op iets artistieks lijkt. Of van die grappige dingen met bijvoorbeeld eerst vier blote voeten, die onder een deken uitsteken en dan op het volgende plaatje die voeten twee aan twee zo op elkaar, dat je moest denken, dat die twee mensen van die voeten het met elkaar deden enzo en dat dat om te lachen was of in ieder geval gewoon leuk. Enzo. Want die mensen zelf zag je niet. Alleen hun voeten. Een subtiele cartoon eigenlijk.
Maar dan heel groot. Voor over de cellotape-plekken en de spijkergaten De idioten. Ze wisten niet wat goed voor je was. En allemaal deden ze allemaal aardig en ze hielpen je om het hardst. Ze hadden dé hele santekraam bij elkaar gezet. Informatie, informatie. Zo'n beschaafd geschoren man van het type zoonlief. Van het corps. Dat je lid moest worden van een gezelligheidsvereniging, omdat je anders verzoop en omdat het goed was voor de kontakten en duur was het ook niet en wat kreeg je d'r wel niet voor.
Een bleekneus van de studentenvakbond, dat je samen sterker stond, inclusief Nait Soez'n en het reduktieburo. Een meisje... of je van zingen hield en dat ze vooral Bach deden, maar ook wel moderne dingen, zoals Charles Ives op z'n Frans uitgesproken en zelfs de roeivereniging. Ook tegen het verzuipen. En de vereniging ter bescherming van de ongeboren vrucht. En de drenkelingenmaatschappij 'geen zee te hoog' en de zwemklup 'niks om het lijf' en dan natuurlijk de mensen van de studietherapie. En je hebt nog niets gesta deerd.
Maar toen was de hele informatiehal leeg. En je zat daar met ruimte genoeg om troep te maken en die was er al zat. Van het kastje naar de muur. En je kon overal heen lopen. En al die afgerukte cellotape en die affiesjes met gezelligheid en Bach en tegen de kamermood. En ze hadden de hele dag Frans tegen 'm gesproken.
Wat je van een kamer kon verlangen was, dat je er fatsoenlijk moest kunnen zitten. Ook met gasten...

STICHTING DRUKKERIJ
C.REGENBOOG
ZOUTSTRAAT 14 GRONINGEN TELEFOON 050-128370
DRUKT BIJVOORBEELD
AFFICHES
ZONDER WINSTOOGMERK: GOED EN GOEDKOOP

Colofon

redaktie : bert meijberg
marten bril
frans geraedts
josé van reijen
peter de vries
jan zaanen
medewerkers : jan breukelaar
peter lems
fleur van duin
ilona hakvoort
anneke menger
hettie tichelaar
herman damveld
ineke oude geerdink
fernand de jongh
fotografie : elmer spaargaren
uitgave : groninger studentenbond
druk : regenboog

Abonnementen: Visserstraat 56
9712 CX Groningen/tel: 114597

foto's

Tussen de regels staan fotoos. Die zijn van Elmer Spaargaren. Ze hebben soms niets met de nevenliggende tekst te maken. Voorop stond dat ze er mooi uit moesten zien. En als je van wroeten houdt, is er mogelijk hier en daar verband met de tekst. Meer niet en dat is voldoende.

redaktie

Dit is het laatste nummer van de redaktie die dit jaar Nait Soez'n verzorgde. Er zijn al wat mensen die het volgende jaar Nait Soez'n graag een eigen gezicht willen geven, maar dat neemt niet weg dat je hartelijk welkom bent als je ook wel zou willen. Heel graag zelfs. Al doende leer je echt alles.
Geef je op: Visserstraat 56 tel. 115498. Ook eerstejaars hoeven niet te schromen

Redaktioneel

In dit nummer nu eens een keer geen artikelen. Geen achtergrondverhalen, geen analyses, geen interviews. Wel zomaar wat praat-montages, indrukken. ervaringen. Helemaal niet zo speciaal voor eerstejaars. Maar wel een KEI-nummer. Geen wetenswaardigheden, geen mededelingen om te onthouden. En dat in het blad van de Groninger Studentenbond; toch nog steeds een (zo noemen ze dat) politieke vakbond van studenten.
Overigens: er zijn nog enkele oude nait-soez'n-nummers niet uitverkocht Verkrijgbaar op Visserstraat 56.
Voor wie de smaak te pakken heeft.

door josé van reijen
en frans geraedts

intro

Het leven en de liefde

Waarom over dat alles, in een Kelspecial van het blad van de groningse studentenbeweging? Omdat we er zelf nog steeds, of pas, of alweer sinds een tijdje mee bezig zijn. José vanuit haar positie als vrouw - en hoor daar dan maar vrouwenbeweging achter, maar ook vrijen met vrouwen en wat doe ik nu met mannen? Frans vanwege de toenemende vraag naar theorieën over de subjectieve faktor, mannen als Maks en Laurens en het gevoel dat zijn lichaam steeds belangrijker voor hem wordt. En omdat we denken dat we van elkaar kunnen leren, bij elkaar kunnen herkennen hoe we funktioneren in relaties, hoe we daarin anderen en elkaar onderdrukken of stimuleren, en welke oorzaken buiten onszelf daar een rol in spelen. En zo'n stuk maken, samen praten en schrijven op basis van dagboekfragmenten en herinnering kan zo'n manier zijn om van elkaar te leren, en dat geldt dan niet alleen voor ons, maar, als het goed is, ook voor de lezer.

We vinden dat er voor dit soort zaken ook meer ruimte moet zijn binnen de GSb. En dat niet zomaar, omdat wij dat nou toevallig zo leuk vinden, maar ook omdat studenten heus niet alleen met hun studie bezig zijn, dat integendeel de leefsituatie en alles wat daarbij hoort dan minstens zo belangrijk is. Voor ons betekent dat dan niet alleen dat daar aandacht aan besteed moet worden, maar ook dat op het terrein van het persoonlijke net als met betrekking tot de maatschappij, net als met betrekking tot de universiteit door de studentenbeweging een politieke visie ontwikkeld zou moeten worden. Omdat het daarbij ook om politieke zaken gaat: omdat op ons leven allerlei machtsverhouding -en, normen en waarden heel direkt doorwerken.

Omdat het om bevrijding gaat, om to -tale bevrijding.

We hebben er in dit artikel voor gekozen onze eigen ervaringen tot uitgangspunt en inzet te maken. Dat weerspiegelt zich ook in de vorm. Kleine gecondenseerde stukjes proza, waarin we het algemene in juist onze meest persoonlijke ervaringen zichtbaar proberen te maken. Het algemene omdat juist dat al in onze onderling -e gesprekken en dus zeker ook op papier een stuk herkenning opleverde Probleem daarbij bleef zoveel mogelijk recht te willen doen aan gebeurtenissen, gevoelens en gedachtes Het feit dat we ons op onze eigen ervaringen baseerden, geeft echter ook de beperkingen van dit artikel aan. We hebben ieder onze eigen levensgeschiedenis, wijze van leven En dat blijft natuurlijk doorwerken. Terugkijkend (want zoals iedereen, altijd, hebben ook wij deze intro achteraf geschreven) is het vooral storend dat we nogal heterosexueel en monogaam overkomen. En och, dat valt wel mee.

O,ja, nog even. Een nieuwe moraal prediken willen we ook niet.

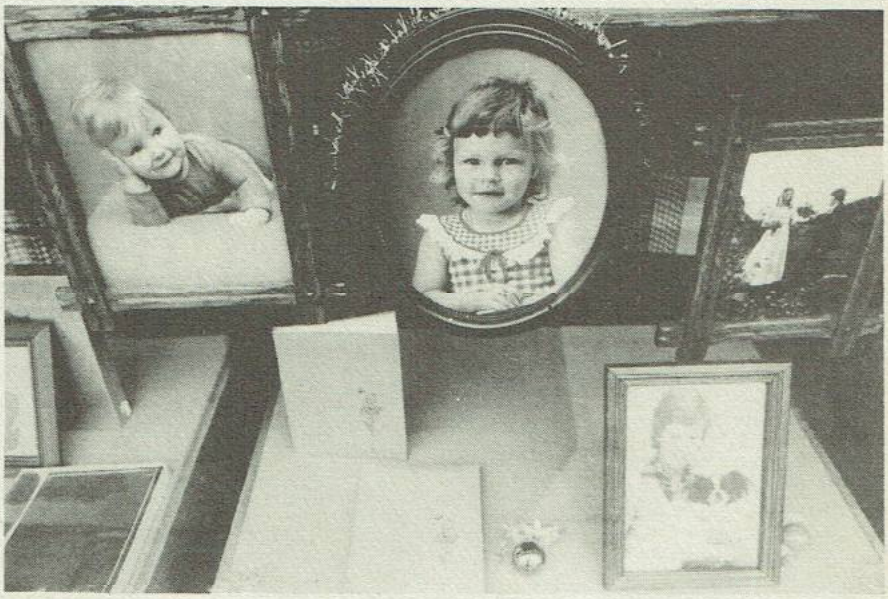

"en toen zei hij, je hebt het spel tot hier meegespeeld, nou moet je het ook afmaken. en ik kon hem gewoon niet duidelijk maken dat ik niet met hem woe neuken, dat dat voor mij niet hetzelfde spel was, strelen en vrijen en dan opeens neuken, dat dat helemaal niet vanzelfsprekend was. en toen heb ik echt een uur of twee tegen hem aan liggen praten omdat hij dat gewoon niet kon accepteren en iedere keer weer probeerde met praten en strelen of door gewoon zijn been tussen de mijne te wringen me over te krijgen. en dat terwijl we heel lekker met elkaar hadden liggen vrijen, heel ontspannen en zo en ik die jongen ook heel graag mocht en zo."

"we waren toen met de tent op vakantie, dat pas toen ik op een andere keer door de drukte van het reizen en de andere dagindeling en zo, mijn pil vergat te nemen en het risico bij het neuken opeens weer te groot was, neuken dus eigenlijk helemaal onmogelijk was, dat we pas toen ook andere dingen gingen doen in bed, dat hij pas toen ook voor het eerst rekening met me ging houden, zich begon af te vragen wat ik eigenlijk nu wilde, of ik wel klaarkwam, hoe hij me klaar kon maken, wat ik lekker vond en zo. en eigenlijk is dat natuurlijk heel stom dat dat zo moet gaan.

"en toen had hij me geneukt,hij mij dus geneukt he, en hij was klaar gekomen en had zich van me afgedraaid, was waarschijnlijk heel wat afgekoeld, en op zo'n moment zegt hij dan tegen me dat hij over het vrijen wil praten, dat ik moet zeggen wat ik er van vind. en dat kan ik dan gewoon niet, ik voel me gewoon helemaal dicht zitten, ik kan gewoon geen woord uitbrengen. toen heb ik ook echt een half uur lang gewoon gezwegen. en hij is ondertussen gaan slapen, ongetwijfeld met zo'n idee dat ik er niet over dúrfde praten."

"en als ik dan bij hem aankwam, ik had dan uren gereisd, dan moest er meteen geneukt worden. en dan legde hij een handdoek onder mijn billen, opdat het bed niet vuil zou worden."

"ik heb een lichte weerzin,als ik denk aan neuken."

me verraden voelen: als ik merk dat ze koud en stil wordt onder me. en mij weer tot agressor maakt, binnendringer.

neuken als ik haar niet echt kan aanraken. als ik moe ben of aan andere dingen lig te denken. als surrogaat voor intimiteit.

haar niet geloven als ze zegt dat ze het niet erg vindt dat ze niet klaarkomt bij het neuken. en dan merken dat ze minder en minder met me vrijt.

de teleurstelling achteraf, vaak, niet altijd gelukkig. alsof ik met mijn zaad ook mijn gevoel voor haar heb verloren.

De luxe

van het alleen zijn

Het is september '78 als ik na ruim tien jaar gewerkt te hebben, mijn studie begin. Ik woon dan sinds een jaar in Groningen, dus de stad is me al aardig vertrouwd en ik heb een aantal vrien(in)en . Op kamers wonen levert ook geen verrassingen meer op na tien jaar.Toch is het alsof ik een nieuw leven ga beginnen:studente-zijn. Geen regels meer van buitenaf, geen "verplichte" dagindeling. Daardoor enige onzekerheid: zal het moeilijk zijn zelf mijn dagen te regelen, tot studeren te komen, niet te verzanden in iets ? Nu, na een jaar, ben ik die onzekerheid wel kwijt. Het blijkt moeilijker te zijn niet te verzanden in "alles", er is zovéél leuk en boeiend om te doen, zowel wat studie betreft al activiteiten daarbuiten. Keuzes maken, prioriteiten stellen, eigen grenzen erkennen. Tijd nemen voor alleen-zijn en niets-doen.
Of het aan deze stad ligt (de fijnste waar ik ooit gewoond heb) of aan het feit dat ik al mensen kende weet ik niet. maar bezigheden (avondactiviteiten) buiten de studie om , heb ik nooit hoeven zoeken. Integendeel, ik besef nu dat ik ze eerder af moet houden.
Ik zit sinds twee jaar in een vrouwenpraatgroep, die juist werd opgericht toen ik in Groningen kwam wonen en waarvan ik één meisje kende. Zodoende! Anders had ik waarschijnlijk via het vrouwenhuis zoiets gezocht. Het lid worden van een politieke vrouwengroep gaat even makkelijk: bij een verkiezingsmanifestatie staat een stand van die werkgroep, ik neem een blaadje mee, ontmoet een paar weken later op een feestje een meisje uit die groep en besluit het te "proberen". En word actief lid.
Met andere dingen gaat het even vlot (karate, gymnastiek, nog een werkgroep), zodat ik al gauw te veel avonden bezet ben. En weer moet gaan schrappen. Want ook in de Oosterpoort zijn veel voorstellingen die ik niet wil missen, en de tentamens zijn er óók nog....
En mensen, met wie ik wil praten, eten, de kroeg in, tijd voor hebben.

Ik woon alleen, nog op dezelfde etage als een jaar geleden. Wel medebewoners boven mij, die ik goed ken, maar met wie ik beslist niet samenwoon. Het is plezierig om geloop en "geleef" om me heen te

zie pag 5

"helemaal geen moeite mee, integendeel, ik vind het heel lekker om je klaar te maken, met mijn handen of mijn mond, dat maakt niet uit, dat verschilt van keer tot keer, hoe ik mij voel en wat jij graag wilt. ik vind het heel fijn om te merken hoe je je ontspant, hoe je op mijn strelen begint te reageren, hoe je hele lichaam zich voor me opent. ik kan een heleboel tederheid daarin kwijt, en het voelt gewoon heel goed aan als je bij me klaar komt. alsof ik dan heel dicht bij je ben, dat geeft mijzelf gewoon heel veel voldoening."

met je reebruine ogen
en je ravezwarte haar
heb je me bedrogen
want je kwam niet bij me klaar

"en dan had ik, dan hadden we samen er een hele nacht aan gewerkt, dat zij klaar zou komen, en dat wilde dan maar niet, en dan stonden we op, en dan stapte ze op de fiets en dan kwam ze klaar, zomaar onder het fietsen, door de koude buitenlucht, en de druk van het zadel, weet ik veel, en dan was ik kwaad, nou werkelijk, ik had haar wel wat kunnen doen."

zijn vriendin komt op deze manier wel klaar.
heeft hij me verteld. (heeft zij me verteld).

niet klaargemaakt willen worden uit angst dat hij het erg zal vinden als het hem (mij?!) niet lukt.

het mezelf kwalijk nemen als ik moeilijk of niet klaarkom, omdat hij zo zijn best doet. het hem kwalijk nemen als hij zijn best niet doet.

"verzorgd te worden denk ik, bemoederd, omhuld. aandacht vooral, ja met name aandacht krijgen dat maakt het zo lekker als iemand me klaarmaakt. als ik aan de hand die me streelt kan voelen dat het gemeend is, dat er een gevoel achter zit. als ik het idee krijg dat het er daarbij alleen om gaat om mij klaar te maken, omdat dat er nu eenmaal bij hoort, omdat ik dat nu zo nodig moet, dan kan ik ook helemaal niet klaarkomen."

"zelf niets te hoeven, en dan langzaam heel langzaam in iemands handen leeg stromen".

De luxe

van het alleen zijn

(vervolg)

horen zonder dat zich dat op mijn territorium afspeelt. Zonder dat ik daar iets mee hoef te doen. Mijn kamer is bepaald geen open huis en zal dat ook nooit worden. Dus ook geen open huis voor een "partner". Ik wil zelf bepalen of ik iets met iemand doe (koffie drinken, kletsen, slapen, wat dan ook) of niet. Het zou me enorm benauwen en irriteren als er een ander in mijn ruimte leefde. Een "vrijer" heb ik liever een paar straten verderop wonen, dan in hetzelfde huis. Geeft me een vrijer idee! Ik heb mijn alleen-zijn nodig om niet vast te lopen in innerlijke chaos, om bij mezelf stil te kunnen staan. Door niets-doen, wat te rommelen in mijn kamer, de was te doen, te schrijven- in ieder geval: geen mensen om me heen. Of ik individueler, solistieser ben dan anderen weet ik niet en vind ik ook onbelangrijk. Ik weet wél dat ik dat alleen-zijn soms moet verdedigen, bewaken. "Ga mee een pilsje drinken, je mag je nu wel eens ontspannen" - maar ik ontspan me op dat moment liever alleen ! En dat lijkt dan weer onaardig. Evenals het mensen "de deur wijzen". Het kan kwetsend zijn, nee, kwetsend opgevat worden, als ik iemand zeg dat ik geen "bezoek" wil. Terwijl het een kwestie van duidelijkheid, eerlijkheid is, en: een kwestie van wennen. Als je onafgesproken bij iemand komt, kun je toch ja of nee verwachten ? Toch blijkt het vanzelfsprekender ja te zeggen (en verwachten). Nee betekent geen afwijzing-in-persoon. Een gewild ja daarentegen wel een positief welkom.

En als je je nou heel rot voelt ? Na iets vervelends, wat gebeurd is, of gewoon zomaar, eenzaam, verlaten, ellendig - is het dan niet fijn om iemand bij je te hebben. Nee, vaak niet. Ik kan altijd naar iemand toe gaan en dat is soms ook wel goed, geloof ik, om al pratend wat duidelijkheid te krijgen in het "waarom" of om een arm om je heen te voelen of een uithuilschouder. Maar het is toch altijd iets wat in mij zit, en wat bij "leven" hoort, dus doorleefd moet worden. Ik kan me daarna vaak heel fijn voelen, krachtig of zo, als ik met tevredenheid mijn kamer en mijn spulletjes bekijk en denk: tja, dat heet groeien, en dat stopt nooit.

ik streelde hem, een beetje
doelloos en vroeg me ondertussen
af wat ik voelde.

met verbazing lag ik te kijken
hoe hij me neukte.

vrijen omdat het erbij hoort:
als eenmaal een bepaalde grens
(van intimiteit?) is
overschreden.

"eigenlijk alleen maar met haar
wou slapen, echt slapen,
met haar in één bed wou liggen.
weet je, ik wou haar gewoon
vasthouden, wat met haar vrijen,
tegen haar aan kruipen. maar ik
durfde dát niet te vragen. met
als gevolg dat we in zo'n
halfslachtige verleidingsscene
terecht kwamen. we neukten,
ik kwam veel te vroeg klaar en
zij zocht heel snel, veel te
snel haar eigen bed weer op. nou,
toen voelde ik me echt hopeloos
alleen."

als ik met je vrij, ben ik met
mijn gedachten bij de momenten
waarop ik naar je verlang en
het moment waarop jo weer weg
zult zijn. als je er niet bent,
ben ik met mijn gedachten bij de
momenten dat we vrijen.

misschien vrij ik alleen maar om
niet alleen te hoeven slapen.

ineens niet meer te willen vrijen
me alléén voelen. aanrakingen
als bedreigingen ervaren. en niet
kunnen uitleggen!!
(vaker: toch blijven vrijen, om
het niet te hoeven uitleggen).

we praatten, lachten elkaar aan. voorzichtig ! elkaar niet te snel aanraken. heel warm, dichtbij en vertrouwd. achteraf heb ik het gevoel dat het samen praten en stil zijn gewoon vanzelf overvloeide in het samen vrijen en slapen.

oh, jou grote klaarkomen !

met mijn penis groot tussen haar benen liggen zonder naar binnen te gaan. zeker weten dat het niet hoeft. niet voor mezelf, niet voor haar. ontspannen, maar dan letterlijk, alleen nog maar de ruilspanning van mijn spieren op de achtergrond: me gelukkig voelen.

... misschien door niet te praten en toch te vrijen een stukje gezelligheid terug halen ...

me voornemen niet meer te vrijen met iemand waarmee ik niet wil opstaan.

als in het ritme
van het zingen van do soc.
zo, en niet anders.

(het is niet alles pijn en moeite.)

uit "the golden notebook" van doris lessing

Een man en een vrouw, die een liefdesaffaire hebben. Zij omdat ze hunkert naar liefde, hij omdat hij een toevluchtsoord zoekt. Op een middag zegt hij heel voorzichtig. 'Ik moet naar...' Maar zij weet, terwijl ze luistert naar een lange gedetailleerde verklaring, dat het een uitvlucht is, want ze is helemaal ontzet. Ze zegt:'Natuurlijk, natuurlijk.' Hij zegt,met opeens een luide jonge lach, heel agressief:'Je bent erg toegeeflijk,' en zij zegt:'Wat bedoel je - toegeeflijk? Ik ben je bewaakster niet, je moet geen Amerikaanse vrouw van me maken.' Hij komt bij haar in bed, erg laat, en zij draait zich naar hem toe, net wakker. Ze voelt zijn armen om haar heen, omzichtig, afgemeten. Ze begrijpt dat hij niet met haar wil vrijen. Zijn penis is slap, maar (en dat ergert haar, de naïviteit daa-van) beweegt wel tegen haar dijen. Ze zegt scherp:'Ik heb slaap.' Hij houdt op met bewegen. Ze voelt zich slecht, omdat hij zich misschien gekwetst voelt. Opeens beseft ze dat hij stijf is. Ze is ontzet, omdat hij haar alleen maar wil hebben omdat zij heeft geweigerd. Maar ze is verliefd en ze draait zich naar hem toe. Als de seks voorbij is, weet ze dat het voor hem heeft betekend dat hij iets heeft bereikt. Ze zegt scherp, het komt voort uit een instinctief weten, ze wist niet dat ze het zou gaan zeggen:'Je hebt net met iemand anders gevreeën.' Hij zegt vlug:'Hoe wist je dat?, zegt hij:'Dat heb ik niet. Dat verbeeld je je maar.' Omdat ze gespannen en ellendig blijft zwijgen, zegt hij dan knorrig:'Ik dacht niet dat het er wat toe deed. Ik neem het niet serieus, dat moet je begrijpen,' Door die laatste opmerking voelt ze zich nietig gemaakt, vernietigd, alsof ze als vrouw niet bestaat.

In Vrouwenboekhandel Dikke Trui, in de Visserstraat, kan je dit boek kopen. Er is veel meer te krijgen. De vrouwenboekhandel wordt gerund door een vrouwenkollektief, hetzelf de kollektief, dat het Vrouwencafé in de Ebbingestraat heeft opgericht. Het is er gezellig in die boekhandel en nou ja je neemt er allicht wat van mee. Bijvoorbeeld het boekje 'Wilde Rozen'. "Lees het fascinerende verhaal over Jet Ritsema Bolt, jong, veerkrachtig, struis, roodharig, mooi en gelukkig lesbies in het Groningen van 1900(...). Lees Wilde Rozen, het eerste deel van het grote lesbiese epos over vier Groningse vrouwengeneraties!" waaruit wij op de volgende pagina een fragment publiceren.

hem op blijven zoeken. weer samen uit eten en slapen. je voortdurend er van bewust zijn dat hij eigenlijk niet zoveel om je geeft. je blijft veel te lang, zolang tot hij je wegstuurd.

stelde ik niet teveel eisen aan hem ? in ieder geval besloot ik hem minder te gaan opzoeken. twee dagen per week,dat leek me nog net toelaatbaar. en dan alleen op dagen dat ik me een beetje mooi voelde, in staat om vrolijk en vrij te zijn.

als hij zegt dat hij weggaat (zoals ook de afspraak was), als hij opstaat en zijn jas aandoet, verkrampt er iets in mijn benen en mijn borsten. symptoom van de angst hem te verliezen ?

zoals oude vrouwen
op jaarmarkten en kermissen
de handen van hun klanten,
maar dan van zijn gezicht
te lezen dat wat hem en mij
te wachten staat.

de angst de dingen bij de naam te noemen, dat je niet meer na durft te denken of allerlei smoesjes verzint, en het toch de hele tijd al weten, dat het afgelopen is.

soms: "maar ik ben niet (meer) verliefd op jou" en de pijn, toch nog, en de onmacht en de "ja-maar-s".

en dan is er alleen nog maar de vriendelijkheid van het elkaar in het voorbijgaan goeiedag zeggen.

"weet je, eigenlijk heb ik gewoon niets meer tegen je te zeggen." (nog eens in de kroeg, toen het allemaal al voorbij was.)

Ringo asked me to marry him. Is that wrong—for a girl like me? If a man and woman love each other.

"laatst droomde ik dat ik in een hele grote zaal vol met meisjes was en hij was daar ook en die meisjes probeerden hem de hele tijd te versieren en ik liep daar heel opgefokt in rond en probeerde hem vast te houden, voor mezelf te houden. en eigenlijk vind ik dat ik zoiets niet mag dromen, maar ik wil het ook niet verdringen, ik heb dat soort gedachtes namelijk ook.
ik heb dat de volgende ochtend ook aan hem verteld en dat vind ik achteraf heel dom, hij zal dat wel weer fout interpreteren. mijn positie binnen onze relatie is er namelijk op gebaseerd dat ik hem niet nodig heb, mijn eigen leven heb, mijn vrienden en vriendinnen. en dit is dan een deuk in mijn onafhankelijkheid, een verzwakking ja.
aan de ene kant wil ik niet op iemand leunen, aan de andere kant heb ik ook steun nodig, vind ik ook dat ik daar recht op heb. maar ik ben bang om in de traditionele valkuilen te vallen, je valt zo gauw terug in afhankelijkheidsrelaties, daar ben ik heel bang voor. ik voel me dan ook vaak heel tegenstrijdig.

uit "wilde rozen" van dorcas

Jet begon luidop te dromen, daar zou ze willen wonen, later, de hele dag uitzicht op de plas, een tuin met altijd wel zon, een grote serre hortensia's, de buitenkant witgepleisterd, klimop die je kamer binnengroeit ...
"Mijn buurjongen, Bob, heeft gevraagd of ik met hem naar een concert ga", vertelde Anna.
Er ging een steek van jalouzie door Jet heen.
"O, naar wat voor een concert ?"
"Piano-concert van Grieg".
"Heb je er zin in ?"
" O jawel".
Jet zuchtte, waarom kon ze dat toch niet hebben dat Anna met iemand anders ergens naar toe ging.
"Is eh ... vind je Bob aardig ?"
"O jawel ".
Anna was weinig mededeelzaam. Jets humeur zakte, onrustig zat ze te draaien op het bankje.
"Nu wil ik roeien", zei Jet.
Ze verwisselden van plaats en Jet begon met krachtige slagen te roeien totdat zich kleine zweetdroppeltjes op haar voorhoofd gevormd hadden. Vermoeid temperde ze haar energieke gebaren.
"Laten we hier wat blijen dobberen", stelde Jet voor.
Ze liet de spanen los en ging op de vloer zitten, haar gezicht uit de zon. Anna begon te zingen, een Fries liedje. Jet zocht naar de tweede stem. De woorden waren onbegrijpelijk, maar de melodie paste goed bij haar stemming. Het was een wat melancholiek liedje. Anna kwam schuin tegenover Jet zitten en luid weerklonk haar stem over de plas. Jet liet zich wiegen in het zangerige, langlettergrepige Fries en in Anna's stem. Anna's knie rustte tegen de hare. En toen was er plotseling nog maar een ding wat ze wilde: helemaal dicht tegen Anna aankruipen, de armen om haar heen slaan. Onstuimig gaf ze gevolg aan deze behoefte, drukte Anna dicht tegen zich aan, en kuste haar, eerst op het voorhoofd en toen op haar lippen. Het bootje schommelde hevig. Toen rukte Anna zich los en keek Jet geschrokken aan.
"Wat doe je nou Jet, niet doen".
Jet schrok op. Wat had ze nu gedaan, wat was er gebeurd ? Een blos van schaamte kwam op haar gezicht, verlegen keek ze Anna aan.
"Zulke ... vreemde ... dingen wil ik niet", zei Anna met trillende stem, terwijl ze haar ogen van Jet afwende.
Jet kon wel huilen, dat Anna haar zo van zich af geduwd had. Wat een vernedering! Anna pakte de riemen en stilzwijgend en stug roeide ze naar de landingsplaats bij de uitspanning.
Kleine mugjes vergezelden hen.

Een afhankelijkheid, die maar zeer ten dele het gevolg was van de diepe gevoelens, die hij voor haar koesterde, immers onder normale omstandigheden wist hij altijd voldoende afstand te bewaren, opdat zijn gevoel van eigenwaarde van ieder risico gevrijwaard zou blijven, voor het grootste deel echter oorzaak vond in de situatie aldaar, zijn onbeholpenheid in de vreemde taal, het ontbreken van een kroeg of nachtleven en van al die andere gemeenplaatsen in de omgeving, waarvan al zijn vroegere affaires zich hadden afgespeeld en waar hij, soms met de hulp van vrienden of bekenden maar meestal alleen al door de vertrouwdheid met de hem omringende voorwerpen, de idee ver van zich kon houden iemand werkelijk nodig te hebben.

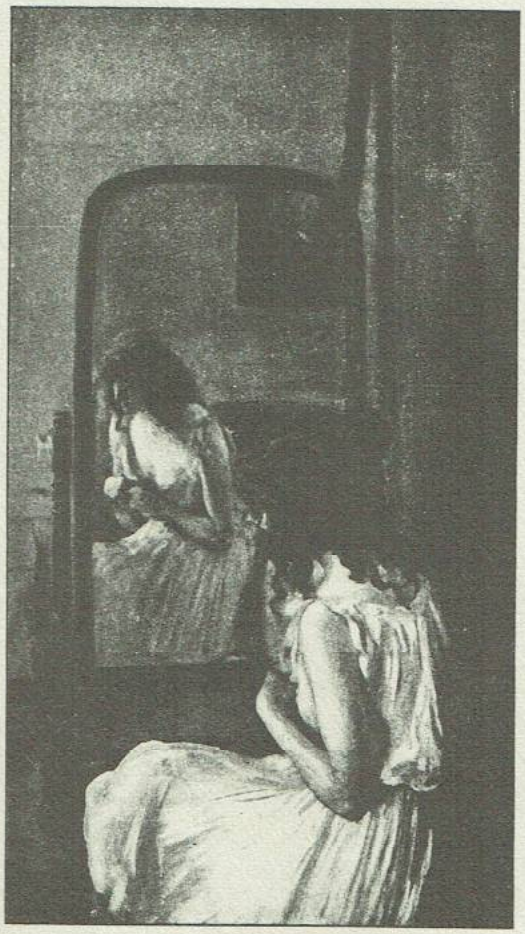

"... Misschien probeer je wel met hem om te gaan alsof hij een vrouw is."
"Wat bedoel je?"
"Nou met S. had ik bijv. de ervaring dat hij gewoon bij bepaalde dingen niets voelde, er was dan gewoon niets meer. En dan had het ook geen zin te blijven vragen..."

...zelf vertellen dat hij de grote uitzondering is, een man die je niet onderdrukt...

Een man gebruikt volwassen taal, de taal van emotioneel volwassen mensen, om een vrouw te krijgen. Zij begrijpt langzamerhand dat die taal afkomstig is van een idee in zijn hoofd, het heeft niets met zijn emoties te maken; emotioneel is hij in feite een jongen in de puberteit. Toch kan ze, ook al weet ze dit, niet verhinderen dat ze zich door de taal laat roeren en winnen.

Een vrouw die tegen haar zin verliefd is geworden. Ze is gelukkig. En toch wordt ze midden in de nacht wakker. Hij schrikt op, alsof hij in gevaar is. Hij zegt: Nee, nee, nee. Dan komt hij bij en beheerst zich. Hij gaat langzaam weer liggen, zwijgend. Zij wil hem vragen: Waar zeg je Nee tegen? Want ze is vervuld van angst. Ze zegt het niet. Ze valt weer in slaap en ze huilt in haar slaap. Ze wordt wakker; hij is nog steeds wakker. Ze zegt bezorgd: Is dat jouw hart dat klopt? Hij, knorrig: Nee, het jouwe.

pas als het echt afgelopen is, er geen relatie meer is, besef je wat een vrijheid het voor je betekent dat niemand meer een arm als vanzelfsprekend om je heen kan slaan.

"en dan begrijp ik niet hoe ik me toch altijd zo druk kan maken om al die anderen, hoe aardig ik ze ook vind."

"de laatste keer dat ik me heb afgetrokken heb ik me helemaal uitgekleed en mijn zaad gewoon over mijn buik laten stromen."

bij mezelf zijn: haren kammen, mijn nagels schoonmaken, naaien, onder de douche staan (doodstil), schrijven en dansen.

De GSb in beeld

Om te leren natuurlijk. Daarvoor kom je hier. Wiskunde, engels, wie weet wel zoiets als psychologie. En daarnaast misschien ook nog voor wat andere dingen, wat algemene ontwikkeling. Hoe de wereld in mekaar zit. Wat jezelf voor iemand bent en wat je met het leven wilt. Dat geldt natuurlijk ook voor alle GSb-ers en zelfs voor de GSb als organisatie ... dat de studie voorop staat. Je zou ons kunnen zien als een zelfhulporganisatie van studenten, waarin we gezamenlijk de problemen in de studie proberen op te lossen.

Dat kunnen problemen zijn op het nivo van de voorwaarden noodzakelijk om een studie mogelijk te maken. Dan gaat het bijvoorbeeld om problemen met onze huisvesting, dat je gewoon geen kamer hebt, of een veel te kleine, te slechte te dunne, te vochtige, noem maar op. Maar ook om de problemen met alleen wonen. Of met z'n allen in een huis wonen moeten wonen vaak.
Om culturele- en sportvoorzieningen, om geldzorgen, maar ook om de afhankelijkheid van je ouders.
Maar ook meer specifiek om de verhoudingen op je fakulteit, om tentamenregelingen, herkansingen, om literatuur lijsten, gezamenlijke boekeninkoop, subsidieregelingen voor klappers en scripties etc.
Nu wil het geval echter dat het niet in de eerste plaats de vaak gebrekkige voorwaarden om te kunnen studeren zijn, die een probleem voor ons vormen, maar dat heel andere zaken een rol blijken te spelen als we ons afvragen hoe we dat nu eigenlijk vinden dat studeren, hoe dat bevalt.
De zeggenschap bijvoorbeeld. Al heel snel kom je daarachter. Dat wat dat betreft je situatie op de universiteit niet zo heel veel van de middelbare school verschilt. Je hebt dan wel je eigen studierichting kunnen kiezen(als je al niet uitgeloot bent) maar binnen dat vak, heb je vaak al even weinig in de melk te brokkelen als je vroeger over het lesprgramma van de verschillende leraren te zeggen had.
En ook in de colleges en zelfs in de werkgroepen is er principieel niet veel veranderd. Meepraten zit er niet in. 'U weet er niet genoeg van meneer,' zegt de prof dan. Meestal gaat dat veel subtieler. Je durft het niet te zeggen als je het er niet mee eens bent. En dat hebben we ook niet geleerd, zo op te treden. Of durf jij dat, op te staan in een kollegezaal van 300 man en zo maar zeggen dat jij toch dacht dat het over iets anders moest gaan, die studie van jou.
Sowieso, dat hele probleem met de inhoud van je studie. Motivatieproblemen heet dat dan. Als je mensen wilt helpen daarom psychologie bent gaan studeren, terwijl dat een wetenschap is en die doet heel wat anders.
En dan kunnen we elkaar wel gaan vertellen dat het een kwestie is van erst maar 's het eerste jaar afmaken, al die inleidende vakken, maar het wordt er na de propadeuse heus niet beter op en na het kandidaats al evenmin.
(Ik heb zelf het idee dat de werkelijk grote veranderingen bij de overgang van middelbare school naar universitei niet mijn studie maar mijn persoonlijk leven betroffen. Uit de geborgenheid en afhankelijkheid van ons gezin, naar een zelfstandig wonen en de veel centralere plaats die dingen als vrijen en relaties binnen mijn leven in gaan nemen.)
Eigenlijk heb je op de universiteit net zo min als op de middelbare school vat op je eigen onderwijs. Je kunt niet mee bepalen hoe onderwezen wordt en wat onderwezen wordt en het lijkt natuurlijk de aangewezen weg voor juist de studentenbeweging, als wij onszelf serieus nemen, daar verandering in te brengen.
en wat onderwezen wordt.
Het is de vraag wat we daaraan kunnen doen. En dan werkelijk konkreet doen, dus binnen de zich steeds verslechterende omstandigheden op de universiteit. De verschoolsing die de laatste tijd optreedt. De verschuiving van kleinere, intensievere werkgroepen naar grotere kolleges, de toename van de studiebelasting etc.
We zouden samen-studeren-groepjes moeten opzetten om wat meer uit ons isolement te komen. Samen kolleges voorbereiden dat geeft ook de mogelijkheid eens een keer kritiek te leveren, omdat je je zekerder voelt, omdat je je gesteund weet.
Samen politieke groepjes opzetten om onze ideeen te ontwikkelen. Scholingen dus.
Een alternatieve studiegids ontwerpen. Hoe je voor stomvervelende kolleges met zo weinig mogelijk moeite een zes kunt halen. Welke kolleges interessant zijn. Welke ouderejaars in bepaalde onderwerpen thuis zijn. Alternatieve of extra literatuur. Kollegediktaten of kollegekritieken. Feesten en lunches organiseren, gastcolleges, diskussieavonden etc. etc.

"Het is natuurlijk erg frustrerend dat volgend jaar dat '4-jaarsvoorstel' van Pais waarschijnlijk één van de belangrijkste punten wordt. We hebben destijds vanuit de fakulteiten programmaas opgestuurd die voor het overgrote deel minimaal 5 jaar bleken te moeten duren. We hebben daar hard aan gwerkt. Het wordt een leerfabriek hier, als we het niet tegenhouden; konkurrentiedrang, eenzijdig geörienteerde mensen, dat is dan niet te vermijden. Terwijl het onderwijs nú ook niet bepaald prachtig te noemen is. Kijk maar eens naar het hoge percentage uitvallers. De ontevredenheid is groot. Dat moet zelfs Polak erkennen Dat wordt alleen maar erger, als die vier jaar er door komt. Een kleine elite mag dan door, daarna onderzoekjes doen. Dat hou je natuurlijk niet tegen, als je enkel op het pluche achter een raadstafel blijft zitten. Ik ben blij dat de GSb-fraktie inde Universiteitsraad onderdeel van een aktieve organisatie is. We hebben het afgelopen jaar gemerkt dat erg veel studenten die zogenaamde Hovv-nota absoluut niet ziet zitten. Over het uit die nota resulterende voorontwerp van wet moet nu nog een complete adviseringsronde komen. Daarin speelt de U-raad uiteraard ook een rol. Het zal er op aan komen vast te houden aan die minimaal noodzakelijke vijf jaar. Daar hebben we iedereen bij nodig.

uit een interviewtje met Hans van Ulsen, fraktievoorzitter GSb

Op verschillende fakulteiten bestaan basisgroepen die zich met het onderwijs - en met veel dingen meer- bezighouden. Het verschilt nogal van basisgroep tot basisgroep. Waar ze precies hun tijd mee vullen en hoe ze dat doen hoe ze praten en diskussieren en of het er gezellig is.

Mocht dat erg tegenvallen op jouw fakulteit dan kun je je altijd nog op centraal nivo binnen de GSb organiseren. Ook het FSO kan dan een alternatief zijn. Een kleine groep mensen die vrij intensief met elkaar optrekt en diskussieert en waar het prettig toeven is.

Heb je het geluk een vrouw te wezen, en bestaan een groot aantal vrouwengroepen aan de groningse universiteit. Ook hier is de kwaliteit wisselend, maar in ieder geval wordt er meer dan elders gewerkt vanuit jezelf (aan je zelf) en het is er warm, solidair en gezellig.

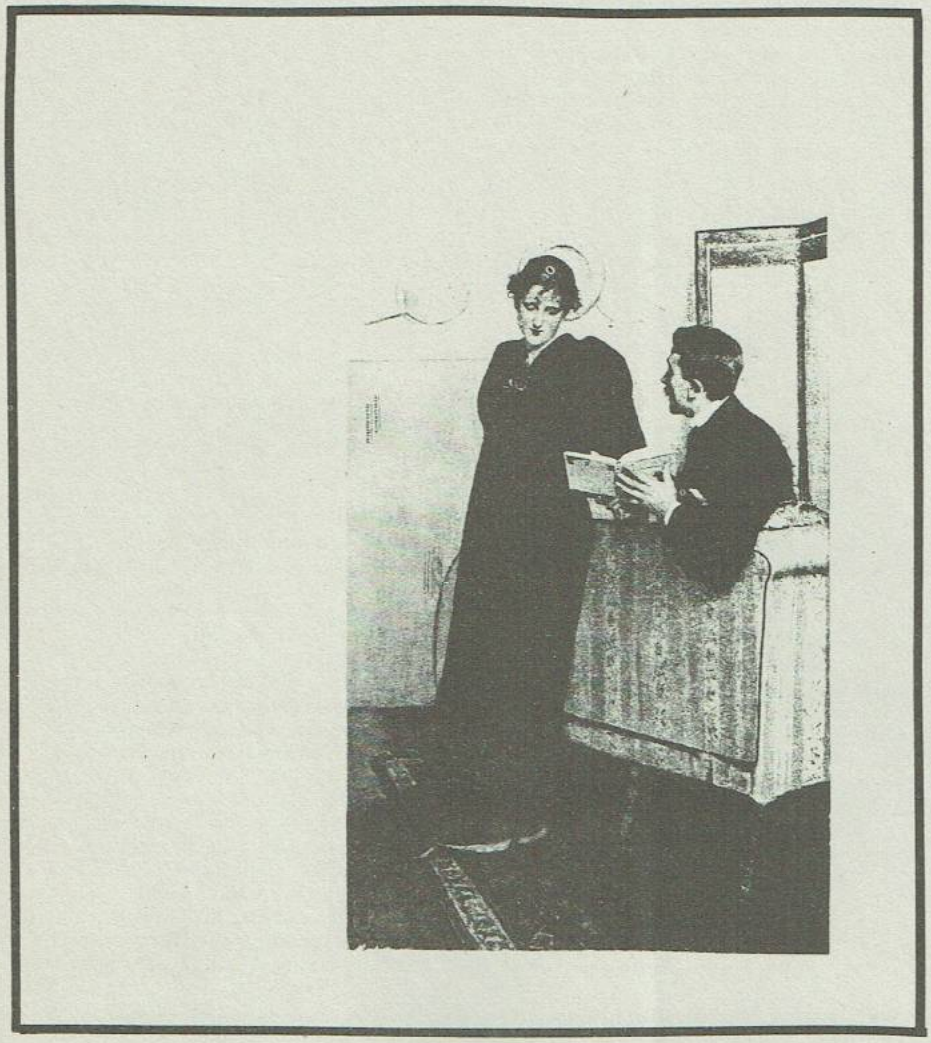

Om de wereld te veranderen , daarvoor kom je hier natuurlijk. Iets bijdragen aan de bevrijdingsstrijd in de derde wereld, aktie voeren tegen de N-bom, vóór bevrijding van vrouwen. Je wil dat dit niet alléén iets is voor in je vrije tijd. Je vraagt je af of je als student, juist als student hierin ook een rol zal spelen. Of je met je psychologie, je wiskunde of je engels ook iets bij kan dragen aan een stuk bevrijding?

Dat zou natuurlijk ook voor alle GSb-ers en zelfs voor de GSb als organisatie moeten gelden, dat de strijd voor een betere wereld voorop staat. We zouden moeten kunnen funktioneren als een platform voor linkse mensen aan de universiteit. Waar we samenkomen om te diskussieren maar ook om samen aktiee te voeren als de nood hoog en de eenheid aanwezig is.

Wat je aantreft is een vrij kleine groep mensen, 1200 leden , 200 aktieve mensen, die op de universiteit binnen de raden vrij geisoleerd staat, die sterk onderling verdelld is, maar wel en dat biedt perspectieven, met elkaar in diskussie is en blijft. Gediskussierrd wordt er over de verhouding belangenbehartiging en poltiek, over democratiese, progressieve of zelfs socialistische wetenschap, over de rol van de studentenbeweging binnen links en over linkse eenheid. En ook over haar CPN-image en ditto verleden.
Om de wereld te verbeteren.

En nu is ie voorzitter.

Precies vier jaar geleden werd ik lid van de GSb, ik vond het zo goed van die jongens dat ze een huisvestingsdemonstratie hielden. Ook toen was kamers vinden al een probleem. Ik ben lid geworden en lid gebleven tot op dit moment. Tijden dat ik baalde van de vakbond en dan ook weer momenten dat de vakbond niet meer stuk kon voor mij. Al met al een positieve balans anders zou ik er nu niet meer zitten en dit stuk schrijven.
Vroeger heette het een politieke vakbond van studenten die haar belangenbehartiging in een anti-kapitalistisch perspectief stelde. Het kwam er op neer dat we veel studenten mobiliseerden op hun concrete belangen. Zaken als inkomen, bezuinigingen op het onderwijs etc. Een geslaagde aktie was dan tevens een winst op het kapitaal.
Nog steeds behartigen we belangen van de studenten; nog steeds zijn we anti-kapitalistisch, maar het inzicht wint terrein dat er meer op de wereld te koop is dan concrete "objectieve" belangen van studenten en dat de studentenbeweging op meer manieren haar bijdrage kan leveren aan een betere, andere, niet-kapitalistische samenleving. Een belangrijk middel in deze zijn onze hersens, onze studie.
Kritische studie-onderdelen en alternatieve projekten zijn en worden gerealiseerd door o.a. de GSb, als middel om de samenleving op een andere manier te onderzoeken dan die welke gebruikelijk is, namelijk de maatschappij bevestigende.Oost-Europa, we besteden er aandacht aan en voeren akties.
Een student of studente is meer dan alleen een studiehoofd. Hij of zij is ook een mens. Dat kan veel inhouden: homofiel, lesbienne, miljeufreak en pacifist.
Schoorvoetend betreden we sinds het afgelopen jaar het terrein van de vrouwenbeweging, flikkerbeweging en miljeubeweging (anti-kernenergie). De belangenbehartiging hebben we niet uit het oog verloren, huisvesting en het inkomen van de student.
De U-raad, in de Kei-gids wordt je haarfijn uitgelegd, wat dat voor een orgaan is. De GSb-studentenfraktie zit erin en voert een linkse oppositie-politiek. We zijn als organisatie vertakt over allerlei studierichtingen, waar GSb-groeperingen aktief zijn op vakgroeps-, subfakultair-, en fakultair nivo.
Wat valt er verder nog te zeggen over de GSb. Een linkse klup met zo'n 1200 studenten in haar gelederen. Allemaal kommunisten, zal misschien je Kei-leider je voorspiegelen. Inderdaad er zitten kommunisten in onze vakbond, en wat dan nog; er zitten ook sociaal-demokraten, psp-ers, en zelfs epv-studenten in onze vakbond. Kortom een werkelijke brede beweging. En nou je Kei-leider weer...

VAKBONDS —— FESTIVAL

18 augustus
tehuis
21.30 uur

PHONEY and the HARDCORE

- De cabaret - en folkgroep TÖRF
- Het GSb - koor VOORWAARTS
- De film 'A NIGHT AT THE OPERA'
- De zanggroep 'DE RODE STEEN'
- Spreker van de GSb en HBO-bond
- STANDS

GSb
HBO-bond

RIJSCHOOL
OOSTERVELD

Wij geven les in VW-Golf,
VW-Golf-automaat,
Mercedes vrachtwagens en
op BMW motoren 450cc -

ADMINISTRATIE:
GORECHTKADE 107, 9713 BK GRONINGEN, TEL. 250294
HELPERBRINK 17a, 9722 EE GRONINGEN.

Iedere maandag theorie in
eigen leslokaal,
Gorechtkade 107 van
19.00-20.30 uur en van
20.30-22.00 uur.
Iedere donderdag theorie in
Dorpshuis „Ons Centrum",
Haren, van 20.30-22.00 uur.

geen korting, wel goede LESSEN

OOSTERVELD
OOSTERVELD

ADVIES- EN FINANCIERINGSBUREAU
VOOR DE ACADEMISCHE BEROEPEN

Kema B.V.
Verl. Hereweg 8A
Groningen
Telefoon (050) 263222

Geheel vrijblijvende voorlichting
bij overdracht of
vestiging van praktijken

*

Mogelijkheid tot financiering
van de studie

*

LAGE RENTE - GEEN KOSTEN

Jan de Wit in relaties

door jan breukelaar

Sinds de Nait Soez'n redaktie me vroeg om een stuk over flikkers en de studentenbeweging te schrijven (en dat is nog maar een jaar geleden is er nogal wat veranderd in de GSb. Toen kwam nog een verlegen adspirant-bestuurder bij me aan de deur om het verzoek over te brengen, heden ten dage wordt er op de vakbondsburelen over de flikkerij gepraat alsof ze het over warme worstjes hebben. Opmerkelijk nietwaar? Het is me echter in dat jaar niet gelukt om één van de bestuursleden (mannelijke dan wel te verstaan) te verleiden , en hem in te wijden in de geneugten van de homoseks. En in de redaktie van ons illustere blad is het al nauwelijks anders. Ook al zo'n opmerkelijk verschijnsel.
Nu zit er aan de homoseks natuurlijk een heleboel vast. Het blijft niet bij een gezellig partijtje vrijen,. o nee, want mensen, en dus ook mannen, hebben een ingeboren behoefte aan vastigheid, aan geborgenheid, aan liefde dus. En zo raakt ook de homoseksueel verzeild in wat men noemt 'relaties'. Een voorbeeld.
Peter is aan het doorzakken in de Koffer (hetgeen niet erg aan te raden is, maar toch) en ziet aan de zijkant een mooi indies klein jongetje zitten. Stapt er (!) op af, jongetje blijkt Maks te heten, en ja hoor, al gauw zitten ze gezellig te praten. Maks zit in het eerste jaar van de sociale akademie, heeft eigenlijk nog behoorlijk heimwee naar Indonesie, en Peter zit gevangen in de hopeloze aanbidding van elk jongetje dat indies is (een vroegere heimelijke en hopeloze liefde misschien?). Ze wisselen adressen uit, en de volgende dag denkt Peter, dat hij toch wel niet langs zal komen, hij kan het natuurlijk zelf proberen, maar wie weetie het beter om dat nog maar een weekje uit te stellen. Laat uitgaan is een soort vakantie, nietwaar? En als Maksje nou niet wil, want zo gaat dat meestal, ze vallen altijd op meisjes, dan is het ook zo vervelend. En Peter wist bovendien al niet eens meer of hij nou wel of niet had laten merken dat hij flikker is. Zo niet, of zo ja, dat kon allebei vervelend zijn, of juist goed uitkomen (daar kon hij al jaren geen touw meer aan vast knopen, maar het vervulde hem telkens met zorg).
Maar kijk, het was pas maandagavond toen Maks bij Peter voor de deur stond. Peter had geen ander bezoek, dus dat kwam goed uit. Maar ja, hoe nú ? Toch maar weer over koetjes en kalfjes beginnen, of gelijk zeggen dat hij hem een geil jongetje vond en met hem wilde vrijen? Het werd het eerste. Maar ja, aan alle dingen komt een eind, dus ook aan de avond (die al lang in de nacht was overgegaan) en Maksje zat er nog steeds. Had ondertussen een mooie tekening gemaakt, een portret van Peter, op een stokje in een bloempot, voor het raam. En Peter vroeg, alle moed bij elkaar geschraapt: Blijf je slapen? En toen Maksje antwoordde van ja, liep Peter op hem toe en sloeg een arm om hem heen. Uh hè, die bezoeking zat er ook weer op.
Nou ja, en toen leefden ze nog lang en gelukkig, en kregen veel homokindertjes, zodat Anita Bryant toch gelijk kreeg, en later werden ze begraven in Taj Mahal.
Nou nee, toen bleven ze nog een hele tijd aan het vrijen, op het bed, voor de gashaard, onder de dekens (dat moest van Maks, want een beetje eng vond hij het toch nog wel zo voor de eerste keer). de hele volgende dag... en toen gingen ze vaak bij elkaar op besoek, en vaak samen uit, en op bezoek, en iedereen zei: Peter heeft ook een nieuw vriendje – en Maks z'n broertje vond het maar iks. en z'n zus was heel aardig, en, toen Maks geen kamer meer had, zei

vervolg op pagina 14

Huisvesting

door jan van der bij

De situatie op de Groninger woonmarkt is niet om over naar huis te schrijven. Op de wachtlijst van de Stichting Studentenhuisvesting staan zo'n 1800 mensen te dringen en op die van het Gemeentelijk Huisvestingsburo zijn dat er zelfs 17.000. Geen wonder, voor wie bedenkt, dat bv. pas in 1975 bij de overheden enige belangstelling ontstaat voor jongerenhuisvesting. Na vele en langdurige akties werd toen het recht op zelfstandige woonruimte voor elke 18-jarige erkend.

Men stelde een bouwprogramma op waarin tot en met 1980 zo'n 40.000 woningen voor alleenstaanden en samenwonenden werden gepland. Van dat aantal zijn er nu nog maar zo'n 1200 klaar! Keer op keer blijkt, dat ingediende plannen - wegens ondeugdelijkheid, zoals dat heet - terzijde worden geschoven.

De gemeente laat ook veel kansen op goede en betaalbare jongerenhuisvesting glippen. De voortvarendheid waarmee de SSH bouwt (zo ongeveer als enige!) wordt niet door gemeentelijke planners en bouwers overgenomen en de ambtelijke molen draait voor diverse jongerenhuisvestingsprojekten veel te langzaam.
Leegstand, ten gevolge waarvan panden verkrotten en er grof winst wordt gemaakt door met die panden spekulerende huiseigenaars, kan in principe d.m.v. een sinds 2 jaar bestaande gemeenteverordening worden bestreden. Hiervan wordt echter geen gebruik gemaakt. Daardoor wordt kraken het enig overblijvende middel. Ook laat de gemeente veel panden, die in de toekomst afgebroken zullen worden, maar soms nog jaren bewoond kunnen worden, alvast kapotslaan.
Triest hoor. En toch kan het echt niet langer meer zo. Er moet domweg meer en vooral ook betaalbare jongerenhuisvesting komen. Dat is de enige manier om een eind te maken aan die telkenjare toenemende woningnood.
Dat vinden ook de Groningse jongerenorganisaties, die op woensdag 22 augustus om 5 uur vanaf het Akademiegebouw een huisvestingsdemonstratie van start willen laten gaan.
De Groninger Studentenbond doet uiteraard mee ... en meer:
vier huisvestingsdoegroepen zullen met vakbekwame ondersteuning van de kant van de GSb proberen nog meer aandacht te kweken voor de problematiek rond de jongerenhuisvesting.

HUISVESTINGS DEMONSTRATIE
WOENSDAG 22 AUG
17 uur
vanaf akademiegebouw

Wonen

door bert meyberg

HUISBAAS

"ja kijk jongen, je belt daar op nummer 1, boven die bar ja, daar bel je aan...ja dat is ook van mij.. en dan doet er wel iemand open en dan zeg je maar dat je van mij, nee Dijkman, geen Dijkstra, dan zeg je dus dat je van mij komt ja, en dat je even mag kijken of er nog wat leeg staat, ja, je loopt gewoon de trappen op en de gangen in en je doet wat deuren open, nee, dat dondert niet, dan zeg je maar dat je dacht dat die kamer leegstond en als je wat vindt kom dan maar terug en dan regel je alles met mijn vrouw, ja ?"

PAKHUIS

En toen woonde ik daar, drie trappen op en acht deuren diep de gang in, en ik zat er al een maand of drie toen ik pas besefte dat dat allemaal van hardboard of zachtboard (ik ben een leek wat boarden betreft en dat dat zou fikken als de hel en

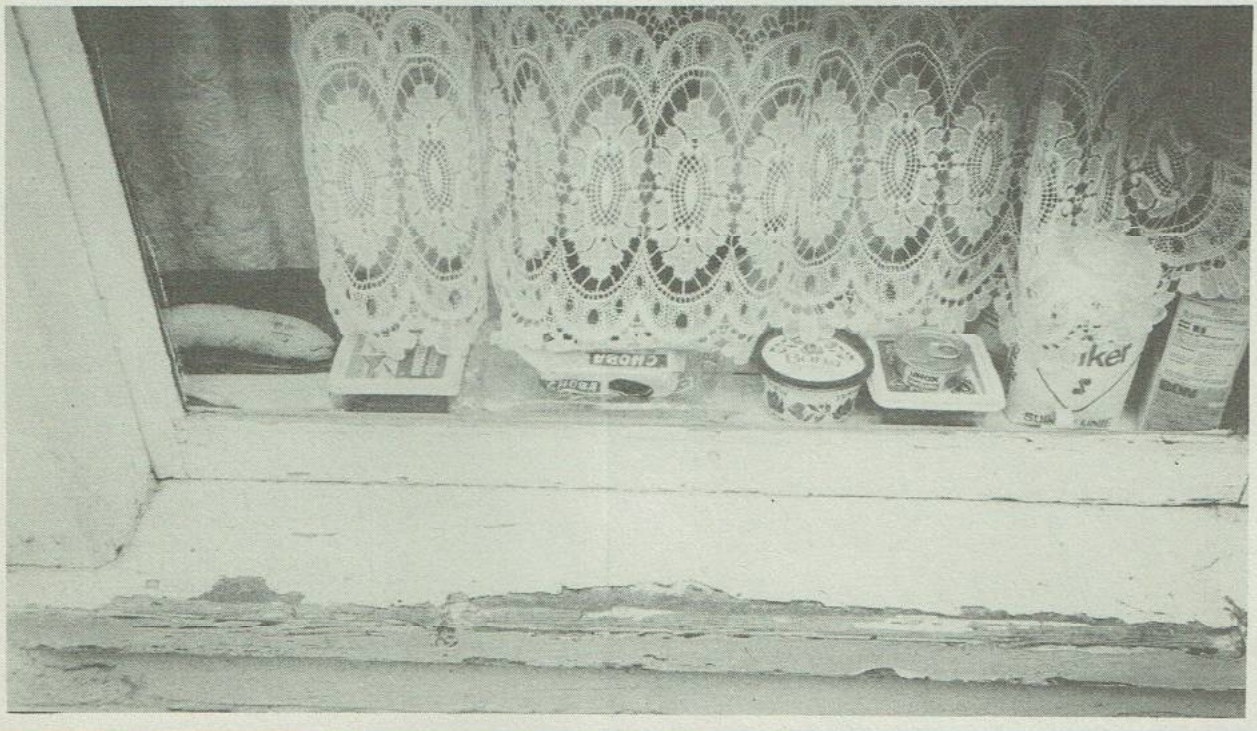

waar was de branduitgang ? Door de allerlaatste deur die het had kunnen zijn was ii bijna naar buiten en doodgevallen. Het was een pakhuis geweest. En dat was het wéér. We - in zulke kazernes spreekt men eigenlijk niet van 'we'- ik en de anderen, ze waren met z'n veertigen, tien op de eerste, vijftien op de tweede en vijftien op de derde verdieping. Afgeschieden door wandjes van board of karton (nogmaals van papiersoorten heb ik niet zo'n ver-

stand) en we fluisterden bij het leven.
De straalkachel heb ik die nacht op stenen gezet en de volgende dag kocht ik een rol touw, dik en niet eens zo duur, en die bond ik met het ene uiteinde aan de centrale verwarming, want die was er wel, maar kapot ("ja ik zal iemand sturen om dat na te kijken... nee natuurlijk niet dat kan niet.... jazeker je betaalt er immers voor, ik geef het direkt door aan m'n vrouw). De keuken was er een rotzooi en het stonk er altijd naar de bonenprut en de iglo-kant-en-klaar en één keer naar verbrand eten. Ik zat daar drie trappen hoog en ik rook het en ik rende naar beneden en stond daar voor lul op straat te beven als een riet en twee weken later had ik gelukkig iets anders.
Een half jaar daarna is het hele pakhuis afgebrand. Tot op de grond, zoals dat heet en wie het niet gelooft die gaat maar kijken in de Gelkingestraat daar achter de zijuitgangen van de Cinema, daar op die lege plek. Daar was het

HUISJESMELKER

"Wees nou eerlijk man, kijk, wat heb ik wel niet aan kosten, hè ? Jullie studenten wonen zo'n hokkie hè, zo'n kamer, en het zijn knappe kamers, zeg nou zelf, die wonen jullie in één jaar finaal uit. Ja. Want nou kan kan jij wel toevallig een rustige vent wezen hè, maar ik heb nóg tweehonderd klanten en daar

heb je rare makkers onder hoor, om van die meiden .., want die verven maar raak hè, geel hier en rose daar en dan bevalt dat weer niet en dan knalhard overal blauw overheen hè en dan komt er een nieuwe en dan kan ik daar geen tien geeltjes meer voor vragen, wees nou eerlijk. Ik heb er één gehad die had alles zwart laten verven, ja láten verven, want geld hebben ze zat, want jullie kankeren nou wel, maar je hebt ze d'r bij die vangen én van de beurs én van d'r ouwelui. Nou maar die hebben ze wel moeten opbergen, die van die zwarte kamer, ja dan ben je toch ook mesjogge niet, wie doet dat nou. En een troep zei de volgende huurder. Nou noem je dat stijl ?
Kijk ik heb tweehonderd verhuringen onder me, want niet alles is van mij hè, me vrouw en d'r zwager , m'n broer dus, hebben ook een deel, da's beter hè, nou van die tweehonderd vang ik precies 39 duzend en 500 per maand en ik heb je al verteld wat ik er voor kosten aan heb, dus dan kan jij uitrekenen wat dat me kost. En dan heb ik ook nog een paar zaken. Sjoer. En dat kost ook niet niks.

vervolg van pagina 11

Peter, dan moet je maar een poos bij mij komen wonen, want het is nu augustus en dan is het zo moeilijk om woonruimte te vinden, dan moet je in de herfst maar gaan zoeken. U raadt al hoe het afloopt: Maksje eenmaal bij Peter ingetrokken,had helemaal geen zin meer om weg te gaan, en Peter moest zo nodig toch telkens weer andere jongetjes versieren (want de aanbidding voor het indiese tiep was reeds wat teruggelopen), en dat kon Maksje toch maar moeilijk verwerken. en Maksje maar kankeren op Nederland, en Peter maar telkens vragen: heb je nu al naar iets anders uitgekeken, en Maksje maar ontwijkende antwoorden geven -het werd een hele litanie. Slaande ruzie en wat dies meer zij. Leuk hè, zo gaat dat nou met homoos. Ze kunnen ook nooit normaal doen.

En Peter dacht na afloop van de affaire: wat ben ik toch stom geweest, als ik wat meer oog had gehad voor Maks als voor mezelf, was dit allemaal nooit gebeurd. En het gebeurt me ook niet opnieuw. Jaja. Wilt U nog een voorbeeld ? Advertentietekst in de AMI (of MARCEL,of BOY-SMILE, of BINKY - allemaal te verkrijgen bij uw seksshop):Vriendenpaar, 25 en 29 jaar uit goed milieu, zoekt ander paar voor vriendschap en seks. Geen SM. Wijde omgeving Hoogeveen. Br. ond. nr. 79-7-45. L.m.f.o.e.r. Als u dit laatste al kunt ontcijferen , het begin verraadt de treurigheid. Zeven jaar geleden, vrolijk en fris begonnen (elkaar ook al in de kroeg tegengekomen, of wellicht in het park, of misschien wel op de Hoornse Plas met geile sportbroekjes aan, je weet nooit; of zónder broekjes, want dat kan daar ook!?), allebei een goede baan- samen een huis gekocht op het platteland, met twee autoos, (en slechts één tandenborstel?), op zaterdagavond fijn samen uit en samen thuis, in Groningen (Duke, Mac Donald) of Assen (Entre Nous) of Meppel (El David), en nu dan toch hopeloos op elkaar uitgekeken Seksueel. Uit elkaar gaan ? De zaak een beetje opdelen? Nee, daar is de investering én de jaloezie toch weer te groot voor. Net als bij de heteroos (leest U de Candy er maar op na). Dan maar samen op zoek. En hoe stelt men zich dat voor ? Komt er eens een keer een ander vriendenpaar op bezoek, vallen ze allebei op de ene, of heeft één van de 2 stinksokken. Of wil niet geneukt worden door een vreemde. Er is ook altijd wat.

Voor de langzamen en dommen onder U: liefst met foto onder erewoord retour. Meestal is dat gelogen.

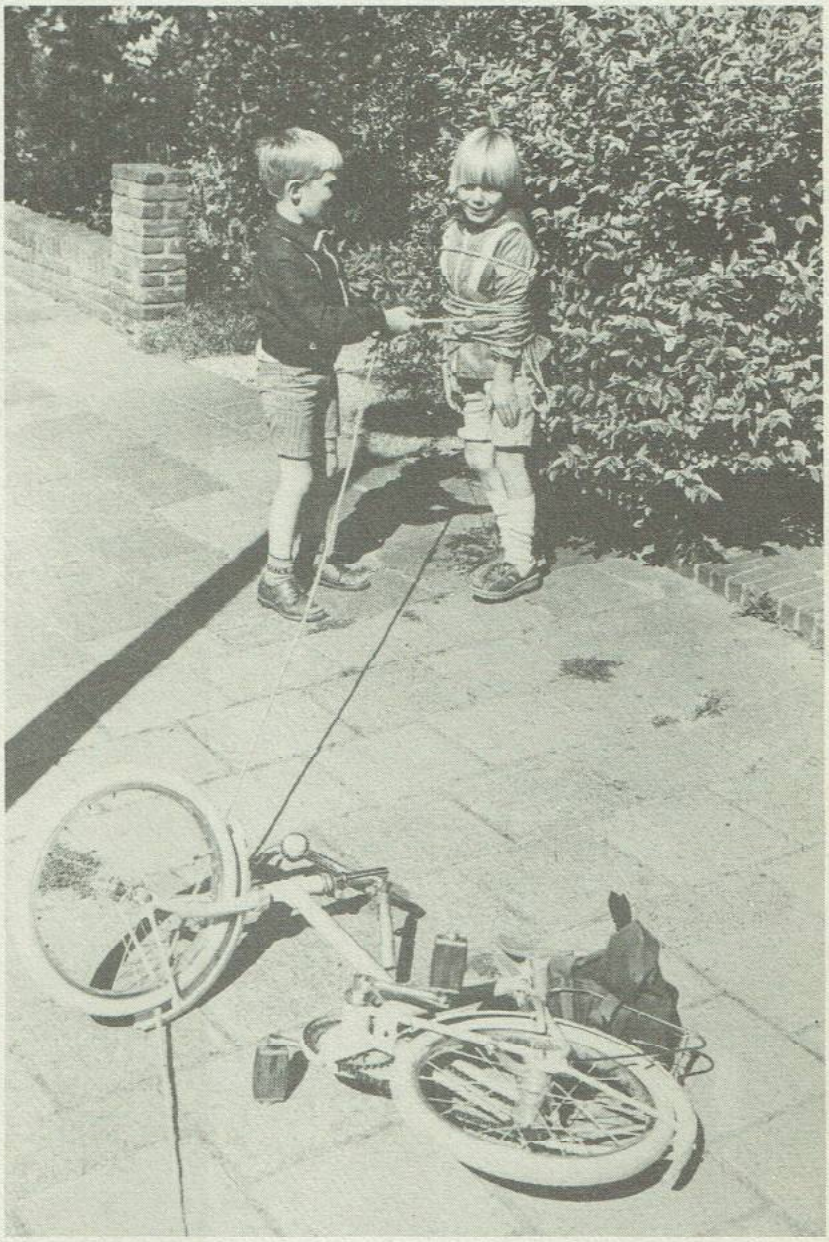

Ouders van nu

door bert meijberg

"Echt als ik jou was, en ik zeg het heus niet om je te dwingen, want al ben ik je vader, ik wil je niet tegen je zin, dat weet je van me, zo ben ik niet, maar als je nou verstandig bent dan begrijp je toch zeker zelf ook wel dat een meisje met die studierichting, nou ja, dat wordt gewoon nooit wat en je moeder denkt er net zo over."

"Maar m'n kind, dat meen je toch zelf niet. Ik weet nog in die tijd met Johan, je was toen achttien denk ik, je had die lange krullen nog, nou toen dacht je heel anders over die dingen."

"Maar God, Els, je vader heeft nog zo gezegd dat je geen tweedehands dingen mocht kopen. Hij kan korting krijgen bij de zaak en je weet hoe leuk hij het vind om een briefje te vinden dat je gebeld hebt."

"Nee, natuurlijk denk ik dat niet, nee ik vind het echt een mooi bed, het is alleen... het lijkt me zo groot."

"En dat vertel je me zo maar...?"

"Ik wil je best vertellen, en nou ben ik heel eerlijk tegen je, nou ja, dat wij er ook wel eens heel serieus over gedacht hebben, maar als je getrouwd ben dan doe je dat niet zo makkelijk, maar als hij straks genoeg van je heeft, nou wat houdt hem dan tegen ?"

"Ach iedereen heeft wel eens van die buien. Je moet maar flink studeren, want hoe eerder je klaar bent...hè ? Nou dan."

"Nou ja, je hebt in ieder geval je sociale academie nog, of hoe heet dat ?"

"Tja met Frits ging het net zo, maar die is er van teruggekomen, want dat klinkt wel mooi, onafhankelijk zijn, maar als je d'r ook nog bij moet studeren en je weet we hebben het er best voor over."

"Je bent toch niet aan de drugs hè? Ja, want daar lees je tegenwoordig zoveel over. Over al die abortus en zo."

"Hé El, heb je het gehoord. Saskia is ook al getrouwd."

"Ja wanneer zeiden ze ook weer dat Tjeerd, die zat toch met jou op school, dat die klaar was ? Was dat niet over een half jaar ?"

"Maar ook al ga je dan zelf niet meer, wij blijven voor je bidden."

"Ja kijk, mij heb je er niet mee, maar je moeder, die ligt er nachten wakker van."

"Nou, maar hij vraagt anders nog vaak naar je."

"Maar moet je dan helemaal niets meenemen ? Wat sinaasappels dan ? Iets in blik ? Nou, als je maar zorgt dat je goed eet."

"Maar als je dan uit zo'n kroeg komt, brengen ze je dan wel weg?"

"Krijg je die dáár, die rare ideeën ?"

"Toch zie je er slecht uit. We moesten je maar weer eens een tijdje op de vetwei zetten."

"Is dat mode daar, al die gaten ?"

"Hoe bedoel je omzwaaien ? Heeft je vader daar nou z'n hele leven voor kromgelegen ?"

"Als je dan toch gaat samenwonen, dan mag die vriend van je je ook onderhouden. Op mij hoef je niet meer te rekenen."

"Maar heb je dan geen vriendinnetje die 's af en toe voor je kan wassen ?"

"God, dat gekleurde ondergoed, zit dat nou lekker ?"

TOEVLUCHTEN ad interim

Dan kom je hier dinsdag. Kei negenenzeventig. En dan sturen ze je woensdag de straat op, huizen langs om kamers te zoeken, terwijl iedere kattevlo weet dat er geen kamer meer is. Ja, als je een week met duizenden de deuren plat loopt, misschien dat die stokdove dame in de Kijk in 't Jat nog een keuken tot kamer weet om te toveren. Heel misschien, maar heb niet te veel hoop. De heren huisjesmelkers zijn vrolijk. Die hebben nog wel wat leeg voor een meier of drie, vier. Die hebben wel geduld. Je moet het natuurlijk zelf weten, maar mij zien ze niet op die zogenaamde strooptocht.
Want dan heb je donderdag ook nog die doegroepjes. Toegegeven, er zitten leuke bij, maar wat te denken van de volgende (van de HBO-bond):"P18 Zuidelijk Afrika. Een doegroep die op de hoogte zal worden gebracht van de toestanden in Zuidelijk Afrika en die d.m.v. een aktieve ondersteuning het komitee zal gaan helpen geld in te zamelen voor een ambulance voor de vrijheidsbeweging in Zuidelijk Afrika." Hè we zijn geen kleuters meer.
Nog eentje van de HBOO-bond:"B 09 HBOOO-bond. Een doegroep over, door en voor de HBOOOO-bond. Hier zal de HBOOOOO-bondworden uitgelegd (het hoe en het waarom van de HBOOOOOO-bond)". Van uitleggen komt afleggen

Onder de categorie 'leuke spelletjes' vermeldt Vindicat (het corps) het spel Acquire. En dat wordt dan als volgt aangeprezen: "Spel van de toekomstige zakenlieden. Leer spelenderwijs hoe je een hotelketen. die de wereld omspant op moet zetten. Je zult je vast snel thuisvoelen in de direktie van een multinational!" Ik zie het voor me.
Een groot bord in het midden, maar wie z'n ogen op onscherp zet, glanst de vergadertafel toe. De voorzitter opent. Een ouwere-jaars, maar dat vergeet je even. En het "he feut, blijf met je jatten van die dobbelsteen" klinkt na als "edelsteen, edelsteen".
Verbeten gezichten en hier en daar al een natte broek. De puntenslijper gaat van elleboog tot elleboog en onverbiddelijk worden alle stranden voorzien van 'accomodaties op een steenworp afstand van zee". En wie het verst kan gooie wint. En ze doen hun best, want onzichtbaar kijken overal vaders over schouders mee. De achtergrondmuziek murmelt het 'suicide is painless'. De jongeheren kunnen nauwlijks meer op hun spellebeurt wachten en hier en daar breekt al een handgemeen uit en de glazen vliegen rond maar het is nog niet echt erger dan anders. Tot een gemeen ogend mannetje met een gevaarlijk opgekropen stropdas het hele speelveld omver dondert. Dan is de hel los. Steve McQueen grijpt als de bliksem een brandslang en Sophia Loren . Vlak voor het aanstormende plafond van de zesde verdieping grist hij haar weg en Alie McGraw redt de badende ouwe Brando van een gewisse verdrinkingsdood en dan wordt ieder -een wakker want Mutua Fides brandt echt.
Alleen Jan-Willem laat het leven. Met alle hotels stevig in z'n knuisten jammerde hij: "ik stond potdomme kaerel op winst, ik stond op winst". Maar toen was hij al hopeloos verloren.

Brochi jr.